

»Veš kaj?« je predlagal kralj.
»Zamenjajva si čepici! Tako se bo-
va spoznala.«

In kralj mu je dal svojo lepo
baržunasto čepico, tat pa njemu
svojo raztrgano in ločila sta se.
Zjutraj je kralj precej zgodaj vstal
in ukazal svojim vojakom, naj išče-
jo po mestu moža z rdečo baržu-
nasto čepico ter ga privedejo k
njemu.

Medtem ko so vojaki iskali, je
kralj obhajal svoj god, ljudstvo mu
je voščilo zdravje in srečo, poseb-
no pa minister in ministrica.

Minister je že hotel dvigniti čašo
kralju na zdravje, ko so vojaki pri-
vedli tata. Le-ta pade pred kraljem
na kolena ter prosi in tarna.

Kralj seže v žep; vsi ostrme. Vla-
dar si daje na svojo zlato krono
raztrgano čepico in strogo zagrmi:

»Ti, tat, si ponoči kradel trgov-
cu kruh in povrh še obrekoval mo-
jega dobrega ministra. Hočeš ta-
jiti?«

Revež tat je dvignil glavo in ni
verjel svojim očem: njegova raz-
trgana čepica je čepela na vrhu kra-
ljevske krone. Torej je moral biti
ta, ki mu je ponoči pomagal krasti,
sam kralj. Zdajci se ministrica slad-
ko pripogne h kralju, mu podaja
smehljaje se čašo in pravi:

»Vzvišeni kralj, pij z nami zve-
stimi na svoje zdravje in pusti uma-
zanega tatu. Biriči naj namesto te-
be zadostijo pravici!«

Kralj je vzel čašo v roko, toda
zdajci se tat vojakom iztrga in
obupno kriči:

»Ne pij, kralj, ne pij! Mene ni
škoda, če me daš obesiti, tebe pa
bi bilo škoda!«

In vse je povedal, kar je slišal,
ko je kradel denar. Kralj posluša,
potem pa pravi:

»Poslušaj, človek, če to ni res,
nosiš danes poslednjič glavo na
vratu. Če pa je res, ti vse odpustim
in še kravo ti vrnem.«

In takoj je vrnil čašo ministrici
ter ji ukazal, naj pije.

»Menda vendar ne boš tatu ver-
jel? To vino je imenitno, skuhanu
nalašč za tebe.«

»Da boš umrl!« je kričal tat.

In kralj je spet ukazal ministru in
ministrici, naj pijeta.

Nista in nista hotela, slednjič pa
sta morala piti in takoj sta umrla.

Tako je kralj videl, da mu je bil
ta človek zvest državljani, in ker ni
imel zdaj več ministra, ga je ime-
noval za ministra.

In odsihdob je bilo še bolje v tej
deželi in novi minister je bil re-
vežem naklonjen, ker je bil prej
sam ubožec.

MAMICA, TVOJE SRCE JE BOŽJA POT

*Mamica, Tvoje srce je božja pot,
od vsepovsod roma,
iz tujine in z doma,
od svojih zmot in zablod
otrok na to božjo pot.*

*Ob sleherni uri
nam odpiraš duri srca,
in zvon želja niha in vzdih,
ves obtežen od gorja.*

*Radodarno nam daješ odvezo,
preliješ v svoj kelih naše solzé,
in prevališ naš križ, vso pezo
na svoje ubogo srce.*

*Mamica, mlada srca so prožna,
ne znajo biti dolgo otožna.
Solzo v očeh
odreši nasmeh,
saj je dovolj,
da Ti sama trpiš našo bol
in naš greh.*

Marija Grošljeva